

Depeše

Punkwa Blues, pomalu a líně

Někdy je špatně nahozená výstava zdrojem většího dobrodružství než koncepčně vycizelovaný celek. Může obsahovat momenty, které si divák musí sám vyhledat a zkonstruovat, pokud k tomu má vůli. Bereme-li v potaz ideální případ aktivního diváka, kypí taková výstava, jako je El Temperamento nuevo uměleckého uskupení Punkwa (Michal Čechura, Lukáš Hladík, Vladimír Hruška, Lukáš Karbus, Jan Karpíšek, Zbyněk Linhart; klub House of Blues v Plzni, od 24. 10. do 23. 11. 2006), nepojmenovaným bohatstvím lehce dekadentního charakteru. V klubu, při plném provozu, se konzument výtvarného umění stává jakýmsi performerem, vůči němuž běžný klubový návštěvník zaujímá ambivalentní vztah.

Hned u vchodu do House of Blues mne při pohledu na nevyhraněný, decentně psychedelický, bluesově modrý interiér, doslova vyšperkovaný barevnými obrazovými kreacemi všeho možného obsahu a stylu, přešla chuť na plánované mojito. Flintu do toho žita. Říkám si ale: modrá = barva naděje. Nic nepokazím, když začnu od nadějného Jana Karpíška. Vlivem barevnosti stěn začínají být některé námětové kombinace zábavné. Pod černobíle závažnou Amazonkou-Elfkou, zřejmě Lukáše Hladíka, se porouchaně vznáší zombie strýčka Fida, dále motýlci, zázračná kostra Panny Marie a další řekněme „studentské pikantnosti“ z malířského ateliéru Martina Mainera brněnské FaVU VUT. Je příjemné, když mě sem tam něco vyvede z míry. Tady jsou autíčka, pejsek a kočička, Josef Bolf jako vyšitý. Někde jinde defiluje zkopírovaná formálně vypjatá ilustrátorská mytologie Barbory Motlové. Rozpůlený vánoční kapřík s aureolou a modrooký Bůh v akci vévodí místnímu „červenému salonku“. Chuť do života a místy i smrti tu neschází. Karpíškoví emblematictí kostlivci rockově podvracejí „bluesovou“ atmosféru. Rockového romantismu je zde povícero. Bohužel obří popisky včetně uvedených cen (nepochybně prodejní výstavy) zřejmě nevydržely a opadaly. Když se autoři výstavy nesnaží, nebudu se snažit ani já a nebudu zjišťovat jejich totožnost. Bavím se dál a veškerá pravidla z příručky zběhlého kunsthistorika přestávají platit. Vkrádá se pocit, že se upisují d'áblu, když se chvílemi přistihnu v dobrém rozmaru. Dědictví mainerovského okultismu zaznívá všude naplno, jenže v momentě, kdy by mělo o něčem přesvědčit, autoři ucuknou a rychle se vzdálí. Přestalo je bavit dotažení výstavy? Nebo je to naopak bavilo až příliš?

Výstavu v podstatě nelze hodnotit. Nelze totiž oddělit dílo od jeho okolí a souvislostí. Prostředí klubu znemožňuje přístup k dílům a nabízí katastrofální světelné podmínky. S tím si

ale nikdo hlavu neláme. Je to nakonec takový studentský salon, ze kterého si můžete odnést kromě obrazu jediné poznání: autoři nemají strach z vlastního projevu. Jeho deklarovaná svoboda je vsutku ryzí. Místy však tato „nadsvoboda“ lehce zavání mechanickými, někdy až terapeutickými postupy, které samozřejmě fungují, ale jak dlouho s nimi lze vystačit? Nechci zde stavět ke zdi autory samotné jako spíše výstavu, která, pokud platí nějaký „umělecký úzus“ a umění není jen zábava, nemá jiný smysl než narativně dekorativní. Někteří z vystavujících mohou být v jiném kontextu zajímaví, ale je nutné si uvědomit, že to, v jakém prostředí a jak se umělec prezentuje, nutně ovlivňuje pohled na něj a následně i na jeho tvorbu. Ona volnost hraničící s frivolností může být svým automatismem přínosná a třeba i objevná v projevu samotném, ne však v jeho prezentaci, která je již součástí interpretace. Dokonce i změna výstavního prostředí (+ změna diváka) může být tématem uvnitř výstavy samotné. Zde k tomu nedošlo. Možná jen tyto vyznavače svobody různých podob – techna, punku, hip-hopu, meditace, zeleného čaje, zahradničení, holek, ohňostrojů, cestování apod. – svírám příliš těsnými kategoriemi. Vždyť jde o svobodu a taky trochu o prodloužený život postmoderny. I po této kritické depeši budu však zvědavá na další akci brněnské skupiny Punkwa a spol. a věřím, že mi to jednou třeba všechno dojde.

Edith Jeřábková, Plzeň

Týdeník A2, č. 46/2006 (Nové podoby války)